

ΤΟ ΧΙΟΥΜΟΡ ΚΙ' Η ΚΑΡΔΙΑ

ΤΑ 20 ΣΥΜΠΤΩΜΑΤΑ ΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΕΙΑΣ ΑΠΙΣΤΙΑΣ

ΤΗ Νέα Υόρκη, σε μία έσπεριδα στον ούρανοζόστη του μίστερ Κοντέ-Νάστ, μ' ε-πλησίασε ο μίστερ Γκρέυ (νεαρός συγγραφέας, ο οποίος στην τελευταία «Επιθεώρηση των γυναικών» που διευθύνει, είχε γράψει ένα άρθρο για τη συζυγική άπιστία) και μου είπε:

—Κατά τη γνώμη σας, πόσα είναι τα συμπτώματα, από τα οποία μπορεί κανείς να καταλάβει την άπιστία μιάς γυναίκας; Συλλογίσθηκα λοιπόν λιγάκι κ' ύστερα τού άπαντήσα:

—Είνε ένα εκατομμύριο τετρακόσες έβδομηντα χιλιάδες εκατόν εξήντα τρία! Κι' εκείνος μου είπε πάλι:

—Σας παρακαλώ, γράψτε μου είκοσι τέτοια συμπτώματα για τού περιοδικό μου.

Την άλλη μέρα, ο μίστερ Γκρέυ μου άμισε την παράκλησή του μ' ένα ευγενικό γράμμα κι' έτσι αναγκάστηκα να τού άπαυθώ. Νά λοιπόν ποιά είναι κατά τη γνώμη μου τα είκοσι συμπτώματα της άπιστίας μιάς γυναίκας:

1.—Όταν άρχίζει ξαφνικά να είναι άκριθής στην ώρα της, ενώ πρώτα δέν έρχόταν έγκαιρώς ούτε για τού φαγητό και ύποδεχεται τόν άνδρα της μ' αυτά τά λόγια: «—Σε περιμένω μιά όλόκληρη ώρα! Γιατί έρχεσαι στό σπίτι τόσο άργά; Αυτό είναι τρομερό! Άνυπόφορο!...»

2.—Όταν, γυρίζοντας στό σπίτι, είναι θαμμένη πιο ζωπρά άπ' όσο ήταν την ώρα που θύγηκε από τού σπίτι. Κι' ό λόγος άπλούστατος: ή διαφορά πού υπάρχει άνάμεσα σ' αυτά τά δυό θαμψομα, είναι άκριθώς εκείνη πού ύπάρχει στη ζωγραφική, άνάμεσα στον έμπρεσιονισμό και στον έξπρεσιονισμό. Η σύζυγος, όταν θγαίνει από τού σπίτι είναι θαμμένη έμπρεσιονιστικά, δηλαδή με λεπτή τέχνη και άπαλά χρώματα. Έπειτα όμως, θέλοντας να γυρίσει γρήγορα στό σπίτι, θάφτηκε θιαστικά κι' έτσι δέν μπόρεσε να θάλη τά χρώματα στό θέσι τους.

Τά χρώματα τού προσώπου της λοιπόν είναι χτυπητά, ζωπρά και γι' αυτό είναι θαμμένη έξπρεσιονιστικά.

3.—Όταν είναι πιο τρυφερή με τού σύζυγό της. Κι' όχι μόνο πιο τρυφερή, άλλα και πιο γλυκειά άπ' όσο πρέπει, άπ' όσο ήτανε συνήθως. Η πιο συνηθισμένες τότε φράσεις της είναι: «Μου φαίνεται κουρασμένος, άγάπη μου. Έργάσθηκες πολύ στό γραφείο. Ά! όχι!... Δέν κανείς διόλου καλά. Η: «Είνε καιρός πειά να κυττάξης λιγάκι και την ύγεία σου.» Έπειτα, άν τύχη ν' άρρωστήση ό σύζυγος, μπερδεύει άμέσως τού μικρό κρουλόγημα με την πιο βαρεία πλειυρίτιδα και τού κάνει τη νοσοκόμα, με μιά παράξενη κι' ύπερβολική άφοσίωση. Καμιά φορά λυπάται πού γνεται καλά ό άνδρας της. Γιατί δέν έχει πειά έτσι μια εύκαιρία για να καθιστάχνη τη συνειδησί της, —συνειδησί μιάς άπιστης σύζυγου.

4.—Όταν παραπονιέται ότι της μαζεύτηκαν ξαφνικά ένα σωρό σκοτούρες: ή ράφτρα, ό παπουτσί, ή μανικιουρίστα, ό όδοντογιατρός, ό κουρέας, ή συνεδρίασί της Φιλανθρωπικής Έταιρίας, μιά έπίσκομη σε μιά άρωστητή φλη κλπ. κλπ. Κι' όλα αυτά μέσα σε μιά έβδομάδα!

5.—Όταν από τόν Δεκέμβρη ή τού Γενάρη προσπαθεί να πείση τού σύζυγό της να διαλέξη την λουτροπόλη ή την έξοχη, όπου θά περάσουν τού καλοκαίρι τους, για να προλάβη καμιά πρότασι από μέρους του για κανένα άλλο μέρος.

6.—Όταν άρχίζει ξαφνικά να συμπονη την έργατική τάξη και τούς φτωχούς, πού δουλεύουν για να ζήσουν. Κι' αυτή τη συμπονή άρχίζει να τη δείχνη στον σωφρή της πού είναι αναγκασιμένος όλη τη μέρα να όδηγη τού αυτοκινήτου, με τη βροχή και με τού κρύο. Γι' αυτό, τόν άφνειε στό σπίτι και προτιμάει να παίρνη ένα άγοραίο ταξί.

7.—Όταν ξεγινάει σε κανένα... κατάστημα δθθεν κάτι δικό της: τού θραχιόλι της ή τού ρολόι της, συνήθως και την άλλη μέρα λέει ότι στάθηκε τυχερή, γιατί τού ξαναθρήκε.

8.—Όταν λέει ότι είναι ψευθρα και συκοφαντίς μια φίλη της, για την όποια, μέχρι τότε δέν έκανε καθόλου λόγο. Αυτό δέν τά λέει για να προλάβη και να μη γίνουν πιστευτές ή αδιάκριτες φλυαρίες, τίς όποιες μπορεί να διαδώση εις θάρος της αυτή ή

φίλη της. Ό σκοπός της λοιπόν είναι να την παρουσιάση προκαταβολικά ως ψευθρα, για να μην την πιστέψη κανείς.

9.—Όταν δέν μπορεί να μιλήη αδιάφορα για τού φιλο της. Καμιά φορά μάλιστα, προδίδεται μονάχη της, νομίζοντας ότι ξεγελάει τούς άλλους όταν λέει: «—Μιλάτε για τόν Τάδε; Ψ, έγω δέν θά μπορούσα να ζήσω μαζί του, ακόμη κι' άν είμαστε οι δυό μας, όλομύναχοι, σ' ένα έρημο νησί...» Κι' όμως, με τη μέθοδο τού καθηγητού Φρόντ, θλέπουμε ότι αυτό είναι μια πνιγμένη επιθυμία: ή σύζυγος θά ήθελε, και πολύ μάλιστα να ζήση με τόν άγαπημένο της σ' ένα έρημο νησί.

10.—Όταν ή σύζυγος, πού έτοιμάζει πάντα αυτή τόν κατάλογο τών καλεσμένων, αναθετεί ξαφνικά αυτή τη δουλειά στον άνδρα της, για να θάλη αυτός τ' όνομα τού φίλου της, τού όποιο θιστάζει εκείνη να γράψη.

11.—Όταν, παίρνοντας από τόν άνδρα της ένα δωρο —ένα κόσμημα ή ένα φόρεμα— τόν ευχαριστεί με ύπερβολική ευγνωμοσύνη, όπως δέν έκανε άλλτες. Σε τέτοιες περιπτώσεις, τού λέει: «—Κάνεις πολλά έξοδα για μένα, άγάπη μου!» Η: «—Μά πώς! Είμαι λοιπόν άξια για ένα τέτοιο δωρο;» Καθώς θλέπει κανείς, δέν ύπάρχει καμιά άμφιβολία: αυτό είναι ένα σύμπτωμα τιμωτήτης ή τουλάχιστον μια ένδειξις ότι την θασανίζει ή συνειδησί της.

12.—Όταν φωτογραφίζεται συχνά. Και σε διάφορους φωτογράφους.

13.—Όταν άρχίζει να λήη διαρκώς, με ψευτική άκεφιά: «—Η ζωή είναι άδικη!», «—Θά ήθελα να ήμου άνδρας», «—Η γυναίκες είναι κακές, μά ακόμη πιο κακοί είναι οι άνδρες.» Η πιο περιεργή όμως διαθεσάσις της, εκείνη πού έπαναλαμάνει να θε τόσο, είναι ή ακόλουθη: «Η ζωή είναι τόσο μικρή, τόσο λιγη!»

14.—Όταν, ξαφνικά, άρχίζει ν' αγαπάη μια φίλη της, ή όποια ως τότε της ήταν τελείως αδιάφορη. Της τηλεφωνεί λοιπόν κάθε τόσο, πηγαίνει στό σπίτι της, δέχεται ένα πλήθος τηλεφωνημάτων της και λέει γι' αυτήν στον σύζυγο: «—Είνε μιά χρυσή καρδιά! Η την λατρεύω!»

15.—Όταν δέν γράφει γράμματα. Κι' όμως, παραδόξως, τού επιστολόχαρτο μουντζαλώνεται φρικτά.

16.—Όταν δέν έχει όρεξι να τραπεζί και κατινίζει περισσότερο από πριν.

17.—Όταν, άπαντώντας στον άνδρα της, ό όποιος της λέει ότι ό αριθμός τών διαζυγίων μεγάλωσε ύπερβολικά κατά τόν τελευταίο χρόνο, τού λέει: «—Εμείς, άγάπη μου, δέν θά χωρισμού ποτέ.» Η: «—Δέν έξερεις πώς είμαι εύτυχιόμνη πού θρηκα είναι άνδρα σαν κι' έσένα.»

18.—Όταν θαυμάει τάχα και ζητάει από τόν άνδρα της ν' άνοιξη αυτός την άλληλογραφία της, ενώ μέχρι τότε γινόταν έξω φρενών, όταν κατά λάθος ό άνδρας της τύγαινε ν' άνοιξη κανένα γράμμα της.

19.—Όταν, έχοντας τη συνήθεια (πριν κοιμηθή) να ειιαβάη στο κρεβάτι της τίς έφημερίδες, τίς πετάει άμέσως μακριά όταν περιγράφου καμιά τραγωδία ζήλειας ή κανένα φόνο από έρωτα.

20.—Όταν δέν την διασκεδάζουν πειά τά έλαφρά τραγουδία της μόδας: δέν τά παίζει πειά στό πιάνο, γιατί προτιμάει τού σωθάρη μουσική. Σ' αυτή την περίπτωση, μπορεί κανείς να καταλάβη πολλά πράγματα από τούς μουσικούς της προτιμησώς της. Όταν παίζει Σοπέν: ή κυρία ενδιαφέρεται για κάποιον Γκριγκ: ή κυρία είναι έρωτευμένη. Σόμην: ή κυρία έχει έναν μεγάλο έρωτα. Στρώους: ό έρωσ θρίσκειται στην τρέλλα του, Μασσενέ: ή κυρία ύποφέρει. Μόζαρτ: ή κυρία είναι πολύ δυστυχιόμνη από τίς άπιστίες τού φίλου της.

Σ' αυτά τά είκοσι συμπτώματα δέν όλησρα φυσικά, να προσέξω και τού πιο κοινό, τού πιο γνωστό έ ί λιν': τη ζήλεια της κυρίας προς τόν άνδρα της. Αυτή ή ζήλεια είναι τόσο περισσότερο ψευτική, όσο περισσότερο έρωτευμένη είναι ή κυρία.

Περιτύ θεωρώ ν' αναφέρω ότι μετά τη δημοσίαιση αυτούτου τού καταλόγου, ή Άμερικανίδες με φοβέριαν ότι θά με έλύντοσσαν, άν δέν έφευγα μέσα σε 24 ώρες από τη Νέα Υόρκη!..

